

силъ и бѣло кѣсо намѣтало. Само кога имало събрание (сеймъ) или голѣмъ празникъ и кога му дохождали пратеници отъ други земи той излизалъ прѣдъ тѣхъ съ дълго намѣтало (мантия), нашарено съ златни пчели, и на глава съ златна корона.

На стари години Карлъ живѣлъ въ столицата си, Ахенъ. Нъ той много се нажалилъ за смъртъ та на двама та си по-стари синове. Той, като усѣпталъ, че ште умира, свикалъ събрание, прѣдставилъ единчкии си останалъ синъ Людовикъ, съ съгласие то на събрание то коронясалъ го за свой прѣемникъ въ Ахенската црѣква Св. Богородица. Подиръ нѣколко мѣсеца, Карлъ се поминалъ 72 годишенъ. Тѣло то му било облѣчено съ царски дрѣхи и поставено на мраморенъ столъ съ златно Евангелие въ рѣцѣ, и турено въ гробница та на Ахенската црѣква, която билъ сградилъ самъ. По-послѣ го турили въ една много хубава гробница.

Растуряніе на Карлова та държава. Голѣмата Франкската държава била съставена отъ различни народи, които говорили всякой на свой тѣ си езикъ и се управляли по свои ти си обичаи и закони; само християнство то и силната воля на Карла Великий държали тия народи въ едно. Штомъ се поминалъ Карлъ, и държавата му не могла да уцѣлѣе. А освѣнь това и наслѣдникъ тѣ му Людовикъ билъ много слабодушенъ, и повече способенъ за калугеръ, а не да управлява такъво едно голѣмо царство. Той, защото билъ много набоженъ и почиталъ духовенство то нарекли го *Благочестивий*. За да му бѣде по-леко да управлява царштина та той раздалъ земята на синове ти си; нъ отъ това раздѣляване се повдигнала крамола между синове ти му, и дори вдигнали рѣка възъ башта си.

Въ съшто то врѣме царство то теглило на югъ отъ Араби ти, а на сѣверъ отъ нормански ти морски хайдуци